

Drömmen om en tidsmaskin

Tänk om man hade en tidsmaskin! Det drömde jag om som barn; att kunna resa i tiden. Att få träffa romarna, se när pyramiderna byggdes eller få prata med Leonardo da Vinci. Jag skulle så gärna velat vara med den första gången en människa kunde göra upp eld. Vilken grej! Det var nog därför jag blev arkeolog. Fast vi fick inte kvittera ut någon tidsmaskin när examen var klar, så jag drömer fortfarande om en.

OM JAG HADE haft den där tidsmaskinen, då skulle jag resa tillbaka i historien och berätta om alla fantastiska framsteg som gjorts under de senaste århundradena.

Vi kan åka till månen och vi kan prata i telefon med andra sidan jordklotet. Det finns rulltrappor och mikrovågsugnar och mycket mer. Men människorna jag mötte på min tidsresa skulle nog inte tro mig. Så osannolikt. Hon är ju galen!

FAST EGENTLIGEN ÄR det inte all teknik som är de verkligt stora framstegen under de senaste århundradena, utan

” Den här utvecklingen sågs som helt osannolik för några hundra år sedan, då borde osannolika framsteg vara möjliga också i framtiden.

ILLUSTRATION: ERIK DOMELLÖF

vår syn på varandra och på människovärdet. Vi säljer inte längre föräldralösa barn på sockenauktion till lägstbjudande. Det finns inga fattigstugor där Kommandoran äter upp maten för hjonen och till på köpet tar deras snus. Personer som har någon form av funktionsnedsättning kan få stöd och deras bidrag till samhället räknas. Jo, visst har vi långt kvar, det håller jag med om. Men då får du också hålla med om de framsteg som gjorts.

MIN POÄNG ÄR att om den här utvecklingen sågs som helt osannolik för några hundra år sedan, då borde osannolika framsteg vara möjliga också i framtiden. Vad sägs om allas rätt till det stöd man faktiskt behöver, person-

lig assistans utan absurd minuträkning, funkis-föräldrar som blir trodda inte misstrodda, olikhet som en tillgång. Fattar ni?! Det finns bara ett *men* i detta, och det är att utvecklingen inte går av sig själv. Ingenjörerna på Kennedy Space Center, de satt inte där och drack kaffe och väntade på att Apollo 11 skulle bygga sig själv. Det krävdes hårt arbete och fiffiga lösningar. Troligen också uppoffringar och en hel del envishet. Framför allt krävdes det samarbete. Människor med olika kompetens och förmågor, därtill olika erfarenhet och personlighet. Några var drivande, andra bromsade om det var på väg att spåra ur. Jag är sä-

ker på att det fanns minst en person med helt tokiga idéer som de andra skrattade åt. Fast när de skrattat klart insåg de att det nog låg några korn av klokskap i det tokiga. Det är just så vi behöver göra. Vi ska kämpa hårt och samtidigt tro att en sådan utveckling är möjlig. Inte sa Apollo-ingenjörerna ”Det här kommer *aldrig* att gå!”. Jag tror de sa ”Det *måste* gå!”

I VÅRT FALL är målet och medlet de samma. När vi samarbetar och förstår att uppskatta varandras olikheter som en tillgång, det är då vi når fram. Allt är möjligt om vi tror att det är möjligt.

Vem vet, det kanske till och med går att uppfinna en tidsmaskin ... ●

Helena Schramm Hedelin